

Skulpturelle øjeblikke

Fotografi og skulptur i Jakob Hunosøes værker

Marie Laurberg

Skulptur og fotografi. Set i et materialemæssigt perspektiv, må de befinde sig i hver sin ende af de kunstneriske virkemidlers spektrum. Skulpturens taktile materialer som ler, sten, plastic, jord og bronze over for fotografiets pixels. Hvor skulpturen er håndgribelig, tredimensionel og fysisk tilstede i rummet som en krop, så er fotografiet anderledes flygtigt. Det er baseret på lys, indfanger et fragment af virkeligheden og lader sig manipulere og omforme med et museklik. Men trods disse modsætninger deler de to kunstneriske medier et fælles udgangspunkt: menneskets forsøg på at fastholde noget i en vedvarende form. Hvor den traditionelle skulpturs bestandige materialer som bronze og marmor havde til formål at skabe varige monumenter, så kan fotografiet indfange et enkelt moment og fastholde det for eftertiden. Hvis fotografiet derfor på én måde forekommer mere flygtigt end den fysisk så håndgribelige skulptur, så hæver det sig på en anden måde op over objektverdenen med alle dens foranderligheder ved at klippe ét moment ud af tidens strøm.

Det er i krydsfeltet mellem skulptur og fotografi – mellem det fysiske og det flygtige, at Jakob Hunosøes værker udfolder sig. I hans billeder sammensættes dagligdagens objektverden i usædvanlige konstellationer. I ét af fotografierne balancerer en termokande på en standerlampes omvendte skærm; i netop denne position passer de to objekter overraskende godt sammen. I det moment, balanceakten lykkes, opstår et lille tableau, som er både koloristisk og formmæssigt afstemt. En mulighed, som i virkeligheden kun realiseres i et enkelt moment, og fastholdes i fotografiet som en permanent tilstand.

Ved at manipulere med dagligdagens objekter iscenesætter Hunosøe en serie af særlige skulpturelle øjeblikke, som lader sig forevige af kameraet. En rød tomat lyser som en farvet pære fra et elektrisk stik, stempelkandens glaskaraffel svulmer op i bløde buler, en stabel ølglas balancerer som støtte for et trappegelænder. De ibeonde skulpturelle potentialer ved ganske almindelige genstande som stole, lamper, radiatorer, køkkenredskaber, badeværelseinteriør, ketsjere og værktøj forløses i fotografiet.

Frem for nøgternt at blotlægge omgivelserne, anvender Hunosøe fotografiet som et redskab til at gendigte virkeligheden. Gennem simple iscenesættende greb som spejlinger, tilføjelser og uventede kombinationer tilfører han sine motiver en ny poetisk dimension. Fotografiet bliver et værktøj til at se på verden med andre øjne og afdække nye betydninger i det nære. Denne digteriske brug af fotografiet er beslægtet med surrealisternes fotografiske eksperimenter i 1930'erne. Fx Brassais *sculptures involontaires* (ufrivillige skulpturer), hvor sammenkrøllede

busbilletter, herrehatte og andre hverdagsgenstande blev fotograferet fra vinkler, der blotlagde deres erotiske dimensioner. Her blev objektverdenen iscenesat som et uudtømmeligt hav af beskeder fra det ubevidste.

Selvom Hunosøes fotografier også leger med ideen om objektets eget liv, så er hans tilgang ikke i samme grad psykologiserede. Han kombinerer en digtende og fantasifuld humor med konceptkunstens systematik og interesse for almindelige genstande. Hver opstilling er baseret på en klar idé, der forklares i nøgterne titler så som: *Wine bottle replacing light bulb* eller *Shadow in a cup of milk*. Iscenesættelserne har ikke til hensigt at forføre eller overbevise publikum – titlerne afslører netop de ofte simple greb, der ligger til grund for hvert enkelt billede. Hunosøes billeder kan derimod betragtes som én lang serie af afprøvninger, og de interiører, han afbilleder, har karakter af forsøgslokaler. De "pseudo-videnskabelige" forsøg retter sig ikke mod et bestemt resultat, men udføres i egen ret. Billederne er bevidst usystematiske og legende i deres tilgang, og iscenesættelserne resulterer ofte i fine poetiske effekter.

Som betragter tager man sig selv i at overveje, hvordan de enkelte motiver konkret er blevet til. Hvordan kan det være, at når et stearinlys bøjes, så bøjer flammen med? Og hvordan lykkes det køkkenvasken at sende vandhanens stråle tilbage igen i en perfekt blød bue? Det bør nævnes, at ingen af disse manipulationer er fremkommet med digitale hjælpemidler – selvom det i mange tilfælde havde været lettere. Som i den hvide opstilling, hvor stole, service, og selv pletten efter kaffekoppen spejler hinanden perfekt om en midterakse. Kun minimale detaljer afslører, at dette scenarie ikke blot er spejlet på en computer, men faktisk er stillet møjsommeligt op, del for del. Hunosøes billeder er fyldt med sådanne low-tech manipulationer, og deres analoge eller håndgjorte dimension bliver faktisk en pointe i sig selv. For trods de utallige muligheder for at komponere virtuelle billeder på todimensionelle skærme, som en fotograf har til rådighed i dag, så ligger der i disse billeder en insisteren på det håndgribelige. På at arrangere, bearbejde og lege med den reelle, fysiske objektverden, der ligger bag ved billedet, og afsøge de uforudsigelige sammentræf, den er fyldt med. Og heri ligger også billedernes skulpturelle dimension.